

бълбъзвалъ, че помежду сѣга заклѣчена *обсида* зѣе до единъ два прѣста отворено мѣсто.

А Миху сѣ клюма и клюма. Колкото отива по го натиска пиенскій сънъ, и того залита ту напредъ, ту назадъ. Кираджинтъ сж далечъ, приказватъ си, безъ да имъ доходя на умъ за Миха. При една долинка позабѣгватъ се преднитѣ кола — предъ Миха. Той бѣше хубаво задрямалъ. Отвореното мѣсто (аралжкѣтъ), помежду обсидитѣ на прѣднитѣ кола, лапва цѣлий край на обвесеный отъ обвързаната Михова ржка каишъ, за единъ мигъ завива се каиша околѣ колелото, дръпва и Миха и, додѣто се той свѣсти и обурови, колелото го подзема, и заведиждѣ главата му се натиква и прискрипчя помежду въртящето се колело и люката. (Люка се казва дървото което едина му край се държи о остѣта на колата, а другия му край е заклѣченъ съ друго сжщо като него дърво, което, крепи лесата или плебарнитѣ на колата отъ двѣтъ страни. Помежду тия двѣ дървета се върти колелото, и помежду тия двѣ дървета, и колелото се скрипчя Миховата глава). Колкото преднитѣ кола вървѣхъ, толко повече се затѣгаше и пришиваше Миховата глава, и до толкова, щото колелото като не можеше вече да се върти, захвана да се тѣтри. Миху, защото бѣше на бой кжсъ, остана като обесенъ на колелото. Да ли му е останало врѣме да извива, не се знае, но ако и да е извикалъ, не можеше се чу отъ другаритѣ си; казахме че тѣ бѣхъ далечко, па и ненамазанитѣ кола заглушавахъ съ скърцането си.

Трѣба да се е минало много врѣме до когато едва единъ отъ кираджинтъ се обърна и видя че едно отъ колелата се тѣтри; поостава малко назадъ, що да види! Бе чакайте! Бе спрете! Бе елате! Додохъ, но кжсно. Едва измжгнахъ Миха изъ помежду люката, откачихъ го, тупна на земята лештъ му; очи, лице, носъ, уши обезобразени.

Той бѣше вече истинълъ.